2n Festival literari
Castell de Canyelles

Relat: La pluja

Autor: Maria Godayol i Ramos

Categoria: Català

Premi del certàmen:
obra de l'escultor i artista
Francesc Barceló

Ajuntament de Canyelles

Diputació Barcelona

LA PLUJA

Maria Godayol i Ramos

Avui no pot dormir, ja fa dues hores que és al llit, ha donat més voltes que una baldufa, no en troba la posició, els ulls els té com taronges, i el cap no troba el repòs que necessitaria.

Decideix llevar-se, són les tres de la matinada, encara hi ha tràfic, de fet, sempre hi ha tràfic, és el problema de les grans ciutats, i Barcelona és una gran ciutat que no descansa mai.

«Demà hauria d'estar ben eixerida i amb bona cara i sembraré una zombi» pensa la Sandra mentre va cap a la cuina a fer-se una infusió.

La Sandra és «mossa d'esquadra», va estudiar Criminologia a la UB (Universitat de Barcelona), desprès va fer les oposicions per entrar als Mossos i quan va acabar la formació es va especialitzar com a policia científica i investigadora. No ha sigut gens fàcil, ja que tot i que hi ha força mosses, la part d'investigació encara és un camp molt masculí.

Sempre ha sigut una noia inquieta i observadora, quan era petita, jugava a lladres i policies amb els amics al carrer, sempre volia ser el policia i atrapar els lladres, clar que una cosa era jugar-hi i l'altre la vida real. Desprès d'estar dos anys a l'ABP (Àrea Bàsica Policial) de Ciutat Vella, li han donat una nova destinació a Vilanova i la Geltrú.

«Què és aquesta música?» pensa la Sandra, al mateix moment que aixeca el cap i sense saber encara on és, s'adona que la música és del mòbil, veu el rellotge de la cuina «merda, m'he quedat adormida a la cuina! Merda, merda!»

–Si, digues Miquel?

–Sandra on ets? -li diu en Miquel, el seu company.

–Ja vinc, estic encallada, avui el tràfic és impossible!

–T'espero a la porta de la comissaria.

–D'acord!

«Ja puc afanyar-me, havia de ser un gran dia i el començo del tot al revés» diu per a ella mateixa mentre engega la cafetera, es despulla mentre va al quarto de bany i es fa una dutxa ràpida, molt ràpida, es vesteix, passa per la cuina, es veu d'un glop el cafè, agafa la bossa i surt del petit apartament del carrer Castillejos. Hi està bé en aquest apartament i li sabrà greu deixar-lo, però «la feina mana!!»

«Merda i a sobre plou!» busca un taxi, però els quatre que passen van plens, al final n'aconsegueix un i per sort, el tràfic és fluid i arriba a la comissaria en 20 minuts.

En Miquel ja l'espera resguardat a l'entrada de la comissaria.

–Què t'ha passat? -li diu en Miquel.

–Ens hem quedat aturats al carrer Marina, entre Pujades i Llull i desprès altre cop davant l'Hospital del Mar. Quan plou el tràfic és impossible, em pensava que hauria d'acabar arribant a peu!! - menteix la Sandra.

En Marc se la mira i li diu:

–Va doncs anem, tinc el cotxe al pàrquing.

Surten del pàrquing a trobar la B-10 des de l'avinguda Drassanes i Passeig Josep Carner.

–Que no has dormit?

–Poc, malament i a la taula de la cuina– li respon la Sandra.

–M'ho imaginava.

Fan el trajecte en poc menys d'1 hora, i arriben a la comissaria dels Mossos de Vilanova.

Entren i s'identifiquen a la persona que està a recepció. Els diu que s'esperin un moment i marca un número.

–Inspector Rius, hi ha en Miquel Roqueta de Ciutat Vella... Sí... D'acord!– penja el telèfon –Poden pujar al primer pis, allà els rebrà l'inspector Rius– els diu a en Miquel i a la Sandra.

Quan són al primer pis, ja els espera el que se suposa és l'Inspector Rius.

–Bon dia i benvinguts! Senyoreta Picas –li allarga la mà a la Sandra– com estàs Miquel? –es dirigeix directament a en Miquel.

Desprès es dirigeix a tots els present.

- Un moment si us plau, us presento la nova incorporació a l'equip d'investigadors, la Sandra Picas. A en Miquel Roqueta, ja el coneixeu, acompanya a la senyoreta Picas que ve de la comissaria de Ciutat Vella de Barcelona.

La resta de l'equip donen la benvinguda a la Sandra i saluden a en Miquel, que va ser company seu durant uns dos anys, just acabada la formació.

–Senyoreta Picas, vostè i la senyoreta Bau seran les encarregades, entre altres coses, del departament d'investigació de Víctimes Especials.

–Benvinguda, sóc la Cris– li diu la Cristina Bau a la Sandra, mentre li ensenya quina serà la seva taula.

–Bé us deixem, Cris posa-la al dia. Miquel vine i ens posarem al dia nosaltres– diu l'inspector.

La Sandra s'asseu a la seva cadira, i és mira l'oficina. La seva taula i la de la Cris estan una davant l'altre. «Hi estaré bé aquí!» pensa la Sandra.

–Hi estaràs bé aquí!– li diu la Cris.

- Sí, n'estic segura. Què tal la ciutat? Si t'he de ser sincera, no hi havia estat mai abans, és el primer cop que vinc.

–Bé, és una ciutat petita, d'uns 68.000 habitants, molt viva. T'agradarà, per cert tens pis?

- No, pensava anar i venir de Barcelona una temporada i mentre anar buscant.

–Si vols sé d'un petit dúplex al carrer de l'Aigua, molt cèntric. Al migdia puc acompanyar-te a veure'l, jo visc a prop, al carrer Sant Francesc i conec a la propietària.

Els actuals Barons de Canyelles, són una família benestant de Barcelona. El senyor Bernat Miralles era l'advocat i procurador de l'antic Baró de Canyelles, el senyor Josep Bouffard i Gingi, que va morir el 1948 sense successió. El senyor Bernat, va aconseguir castell i títol, «ves a saber com!» diuen pel poble. Està casat amb la senyora Josefina Pineda, que llueix el títol de Baronessa davant totes les «dames» de l'alta societat barcelonina sempre que pot. Tenen 5 fills, en Bernat fill (l'hereu), la Fineta, la Clara, en Carles i la Montsita.

El senyor Bernat és tot un «senyor», amb maneres i molt ben educat, no es pot dir el mateix de l'hereu, diuen pel poble. En Bernat fill, té vint-i-tres anys i sap que ha nascut amb la «flor al cul», fa el que li dona la gana, el pare l'ha obligat a estudiar dret a la Universitat de Barcelona, però ja ha vist com al juny el seu fill no s'ha tret el curs per molt Bernat Miralles i Pineda que es digui. S'ha passat el temps anant de festa als pocs locals que van sobreviure a la guerra. És un faldiller de primera, tots els prostíbuls de la ciutat el coneixen.

Els altres són diferent, saben que s'hauran de guanyar la vida. En Carles, el petit dels nois només té quinze anys, aquest sí que vol ser advocat, ell és bon estudiant. La Fineta està a punt de casar-se amb el fill d'un industrial del tèxtil de Terrassa. Per la Clara i la Monsita, la senyora Josefina ja està buscant entre les millors famílies de Barcelona els candidats perfectes per a elles. De les dues, amb qui més pateix la senyora Josefina és amb la Clara, sempre s'hi enfada, «la nena vol estudiar una carrera, que et sembla! Estudiar? Però si això només ho fan els homes!»

D’ençà que tenen el castell, els estius els passen a Canyelles. El senyor Bernat no fa mai vacances, quan la família és a Canyelles ell es queda a Barcelona, només va a Canyelles els divendres a la tarda i torna a Barcelona els dilluns al matí. Aquest any fa quedar al seu fill gran a Barcelona, ja que no ha estat capaç de treure’s el curs, se l’emporta al despatx. Evidentment per en Bernat fill això suposa estar les vint-i-quatre hores amb el pare, però a Barcelona, i a la nit mentre el seu pare dorm pot escapar-se per fer de les seves, com és de suposar, es passa tot el matí fent cops de cap d’amagat.

El noi no vol anar a Canyelles el cap de setmana, però no hi ha discussió. Quan el senyor Bernat diu que es va al castell, perquè es va al castell i no hi ha més a parlar.

Amb aquest panorama, el primer cap de setmana al castell, en Bernat fill vol que tothom s’assabenti que ell no vol ser allà, que vol ser a Barcelona passant-s’ho bé. Decideix no moure’s de la seva habitació ni per anar a menjar, «no em mouré d’aquí, ni menjaré!» va dient per ell mateix, però el rau-rau de la gana se li comença a fer insuportable.

A la senyora Josefina aquesta actitud la fa patir molt

–Bernardo, si us plau deixa que es quedi a Barcelona– li diu al marit una vegada i una altra.

Però el senyor Bernat li diu que «ni parlar-ne, a aquesta casa es fa el que jo dic i prou!». La mare, com a bona lloca que és dels seus pollets, d’amagat del pare, li fa pujar una mica de sopar a l’habitació.

–Prepara una plata amb una mica de sopar pel Bernat i li fas pujar a l’habitació!– Li diu a la Rosa.

La Rosa és la cuinera, és una dona de Canyelles, ja era cuinera quan hi havia els altres barons, «ni punt de comparació, ells sí que tenien sang blava, se’ls notava, aquest són només rics de Barcelona». Ella és la mare de la Mariona, una noia de quinze anys que aquest estiu ha entrat al servei del castell.

La Mariona volia anar a Vilanova a servir, però la Rosa ho tenia molt clar «ni pensar-hi, a Vilanova tu sola ni pensar-hi!»

Quan té el sopar a punt crida a la Mariona:

–Nena porta el sopar al senyoret Bernat, però vigila que no et vegi el senyor Baró.

–I perquè no ha baixat a sopar el senyoret Bernat?

–Perquè és un malcriat i es vol quedar a Barcelona fent el cràpula, com sempre!

–Quants anys té?

–Té vint-i-tres anys, però pot ser que no facis tantes preguntes i li pugis la plata d'una vegada, vinga!

La Mariona agafa la plata amb mala cara i puja al pis de dalt, truca a la porta de l'habitació i espera resposta.

–Qui hi ha? No vull parlar amb ningú– la Mariona sent per primer cop la veu d'en Bernat a través de la porta.

–Sóc la Mariona, li porto el sopar, de part de la senyora Josefina.

En Bernat obre la porta, i es repassa a la Mariona de dalt a baix.

–Què puc entrar i deixar la plata? No voldria que el senyor Baró em veiés que li porto sopar.

Ell s'aparta de la porta, la deixa entrar i no li treu els ulls de sobre. La Mariona nota la seva mirada i fa els seus moviments més suaus i sinuosos, deixa la plata sobre la tauleta de nit tot mirant-lo i amb un xiuxiueig li diu:

–Vol alguna cosa més, senyoret Bernat?

Ell se li acosta i intenta agafar-la, però ella s'esmuny cap a la porta amb un somriure.

«Mare meva, com està la Mariona! Crec que hi estaré bé per aquí» pensa en Bernat, mentre s'acosta a la tauleta i fa callar al seu estómac.

Avui la Sandra ja es queda a dormir al pis de Vilanova, aquest matí abans de sortir de Barcelona ha anat a tornar les claus. Durant tot el mes ha anat portant totes les seves coses d'un pis a l'altre i avui ja hi dormirà. Sort n'ha tingut d'en Miquel que l'ha ajudat amb la furgoneta que té. Si no hagués estat per la Cris no hauria trobat aquesta meravella de dúplex tan cèntric, té uns 70 m², situat al carrer de l'Aigua a prop de la Rambla i de la plaça de les Neus, i el més important és que podrà anar a la feina a peu, només hi té 11 minuts. Per sort aquest mes no han tingut molta feina a comissaria, cosa que li ha permès no estressar-se gaire.

Amb la Cris s'entenen molt bé, ja li ha ensenyat on pot trobar el més imprescindible, de fet la Cris viu al carrer de sant Francesc, estan a un cop de pedra l'una de l'altre.

Un dia sortint de la comissaria, la Cris convida a la Sandra a prendre alguna cosa:

–Avui és el meu aniversari i tinc ganes de celebrar-ho!

–Ho podies haver dit abans, aquestes coses es diuen amb temps per preparar-te alguna cosa!

–Fa temps que no celebro res, d'ençà que sóc mossa d'esquadra que he deixat de celebrar moltes coses.

–I ara Cris!, però si precisament amb tot el que veiem cada dia ho hauríem de celebrar tot.

–Segur que tens raó, deu ser que sóc una mica estranya, normalment no quedo mai amb ningú. Entre la feina i els estudis no em queda massa temps per a divertir-me.

–Doncs això ha de canviar. A partir d'ara celebrarem el que no està ni escrit! Ha, ha, ha!!– riu la Sandra, mentre li obre la porta i surten.

Tot caminant la Cris li diu que un dia la portarà al castell de Canyelles:

–És molt a prop de Vilanova, a 1/4 amb cotxe, però també és una bonica excursió per fer-la amb bicicleta pel camí del Mas Torrat.

–I que té d'especial aquest castell? Es pot visitar?

–És un castell del segle XV. Hi ha documentació d'una pernoctació del rei Joan II durant una cacera. No està obert al públic, però la gent de la comissaria hi tenim entrada sempre que volem. Fa sis mesos van entrar dos individus al castell, per sort el senyor Miralles, l'actual baró de Canyelles, no hi era. Es van emportar moltes coses de valor que el baró volia recuperar. Vam ser ràpids i abans que ho poguessin vendre ja els vam enxampar, de fet no era el primer cop que operaven per aquí i ja els seguíem la pista. Va estar tan agraït que des de llavors només l'hem de trucar i ens obre les portes de bat a bat.

–I el baró, com és?

–És un «venerable» ancià de quasi noranta anys–, li respon la Cris picant-li l'ullet.

–No té fills?

–Pel que sé no, diuen que no s'ha casat mai. És l'únic fill que queda de la família Miralles. El pare era l'advocat i procurador del senyor Josep Bouffard i Gingi, que va morir el 1948 sense successió. Tenia un important bufet a Barcelona. I a la mort del Baró, el castell i el títol van acabar a mans del senyor Miralles. La família tenia cinc fills, dos nois i tres noies, pel que diuen, en Bernat, l'hereu, va marxar amb una minyona i no se n'ha sabut mai res.

De les tres noies, dues van fer un bon casament, la gran amb un industrial del tèxtil de Terrassa i la petita amb el fill d'un ministre i se'n va anar a viure a Madrid, la mitjana que crec que es deia Clara, va decidir estudiar tot i l'oposició familiar i anar a la seva,

crec que va marxar als Estats Units. I el més petit dels nois és l'actual baró, el senyor Carles Miralles.

–I com saps tantes coses dels Barons de Canyelles?

–Senzillament perquè el meu pare és fill de Canyelles, i quan era petit ho sentia explicar a casa seva. Encara hi viu una germana del meu pare que és molt aficionada a la història i a les històries.

–És gran el poble?

–És un poble d'uns 5000 habitants, bé si filem prim, direm que en són uns 4700. Limita al nord amb Castellet i la Gornal i Olèrdola, municipis de l'Alt Penedès. A l'est limita amb Olivella, al sud amb Sant Pere de Ribes i Vilanova i la Geltrú, i a l'oest, de nou, amb Castellet i la Gornal.

–El castell és molt antic?

–Pel que sé, data del segle XV. És un edifici de diferents cossos i etapes, la part més antiga és una torre rodona i murs emmerletats al darrere del conjunt. La resta és dels segles XVII-XVIII. Des del castell es domina una de les valls que hi ha entre la costa i la plana del Penedès.

–Caram Cris ets un pou de saviesa!!– li diu mentre arriben a la Rambla i seuen a una de les terrasses de fora. Encara que sigui entrada la tardor, la temperatura és prou agradable per estar-se a fora, i tot i que és una tardor plujosa, hi ha dies que llueix el sol i s'han d'aprofitar.

Ja és fosc, i els habitants del castell a mesura que acaben les seves tasques van desfilant a poc a poc cap a les seves habitacions o a casa seva. Els servents sempre són els últims, van a dormir desprès dels amos.

Els últims a retirar-se són el majordom, el senyor Pau, i la Mariona. Repassen totes les portes i finestres, tots els llums, la clau de pas del gas... i quan tot està correcte van a la seva habitació. Normalment, els servents que són de Canyelles van a dormir a casa seva, però no és el cas de la Mariona, ella es queda i té una petita habitació.

El dia que en Bernat fill va veure a la Mariona per primer cop, va decidir que havia de fer alguna cosa per tenir-la sempre a casa, i es va empescar la idea de fer creure a la seva mare que la necessitava, que era imprescindible que ella es quedés, que a mitjanit podria necessitar-la i que l'altra serventa que es quedava era ja massa gran, i... de mica en mica va anar quallant la idea en la ment de la senyora Josefina de què la necessitava nit i dia. I va ser així que la Mariona va començar a tenir cambra al castell. Però l'astúcia del jove Bernat va anar més enllà, si ell era a Barcelona durant la setmana «de què em serveix que la Mariona sigui al castell?»

El diumenge al matí, en Bernat fill no es lleva, la mare preocupada puja a la seva habitació a veure què li passa i el troba al llit.

–Bernat! I doncs què et passa? Com és que no et lleves?

–Mare, no em trobo gens bé, crec que m'he refredat, porto tota la nit amb tos i amb el nas que no para de rajar!– Li diu en Bernat posant la pitjor cara que pot.

–Doncs millor que no et moguis, et faré portar l'esmorzar i una infusió de flors de saüc. Ara parlaré amb el pare, aquesta setmana et quedes aquí. Si vas a Barcelona, potser el refredat acabarà amb pulmonia!

Sabia que no li costaria gens convèncer a la seva mare i així ha sigut. Per fora fa cara de trobar-se molt i molt malament, per dins està exultant.

La Mariona li porta l'esmorzar. Mentre li deixa la plata sobre la tauleta de nit, ell surt del llit.

–Senyoret Bernat no es mogui del llit, que pot posar-se pitjor!

–Només de veure't ja estic molt millor!

–Ui, ui, em sembla que no li agradaria gaire a la senyora Josefina saber que li ha aixecat la camisa!

–No, no li agradaria gens, tot i que a la llarga m'ho perdonaria, però no té per què saber-ho!

–I... el senyor Bernat, li perdonaria?

–No en seràs capaç oi?– Li diu en Bernat a cau d'orella.

–Senyoret Bernat, sóc capaç de moltes coses jo, no em posi a prova!

–Quan estiguem sols no em diguis senyoret Bernat, si us plau.

–Com vulgui senyoret Bernat!– li diu amb un somriure mentre ja obre la porta i surt.

Ell es queda mirant la porta «Mariona, Mariona...»

La Sandra ja s'ha ben adaptat, i amb la Cris surten i fan activitats juntes. Volen fer l'excursió al castell de Canyelles, però fa una setmana que el temps no hi acompanya, plou cada dia i de moment no sembla pas que vulgui canviar.

–De fet, feia dies que els del temps anunciaven les llevantades!– comenta la Cris tot mirant per la finestra de l'oficina.

–Sí, és veritat. I si... anem a veure el castell i de cara a la primavera fem l'excursió amb la bicicleta? He buscat coses sobre el castell i tinc moltes ganes de veure'l!

–Si vols sí, perquè ves a saber quan acabarà de ploure!, el baró, el desembre i el gener no hi és mai al castell, hi haurem d'anar al novembre.

–A veure... miro agenda... aquesta setmana tinc la formació a Barcelona, el dimecres, dijous i divendres... a l'altre ja serem al novembre i hi ha la festa de Tots Sants el dimecres, a mi em toca guàrdia; el cap de setmana del 4 o el 5 jo no tinc guàrdia, com ho tens tu?– li diu la Sandra amb el calendari a la mà.

–El dissabte 4, sí que puc, el diumenge vaig a casa els pares a dinar, és l'aniversari de la mare i li fem una sorpresa!

–Si tens feina, ho podem deixar per l'altre cap de setmana?

–No, ja em va bé tranquil·la, les meves germanes grans es cuidaran de tot, jo els acabo fent nosa! Avisaré al senyor Miralles a veure si a ell també li va bé!

El senyor Miralles està encantat amb la visita que li faran les dues noies «llastima que sembla que no vol deixar de ploure» pensa al moment que penja el telèfon desprès de parlar amb la Cris.

Ha estat tres dies sense ploure i semblava que ja estava, però... no, avui hi torna. La Sandra mira per la finestra de la seva habitació com cau l'aigua, és una pluja menuda, però insistent, d'aquella que si no vas ben equipat en menys de 10 minuts ja t'ha calat.

Van quedar amb la Cris que ella portaria el cotxe, li queden 20 minuts per dutxar-se i preparar-se el cafè. El baró va insistir que es quedessin a dinar «almenys faran companyia a aquest vell decrèpit» li havia dit a l'Ester per telèfon, «sempre dino sol, i un dia que ho puc fer en companyia de dues senyoretes, no ho desaprofitaré pas».

Al moment de pujar al cotxe la pluja ja no és menuda, ara està fent un bon xarbot.

–Punyeta! Només de sortir del portal i pujar al cotxe ja vaig ben xopa! Quina manera de ploure, sembla que faci dies que no plou!

–Tanta aigua està portant problemes. S'ha ensorrat una casa a Cubelles i ha sigut per culpa de tanta pluja, a algunes cases de pagès se'ls ha ensorrat algun cobert, i els rius i rieres estan a punt de sortir-se de mare– li respon la Cris.

–Sí, és un problema.

Van per la C15 i la C15z i durant tot el viatge no ha parat de ploure. Arriben a Canyelles i a la rotonda van pel Camí del Romanguer, avinguda de Daltmar, carrer del Pinar, Camí de Cal Domingo cap a l'avinguda de les Quintanes i desprès giren lleugerament a l'esquerra i ja són a l'aparcament de darrere el castell. La Cris fa una trucada i al cap de dos minuts veuen que la porta envoltada d'atzabares del mur s'obre i un home amb paraigua surt, elles surten del cotxe i s'hi dirigeixen, l'home les saluda i els allarga un paraigua que porta a sota el braç.

Les acompanya per un gran jardí cap a la casa, al davant de la porta per on han entrat hi ha una edificació que possiblement molts anys enrere fos un l'estable. La Sandra s'hi fixa perquè li sembla que una de les parets està oberta, «no sembla pas que estigui massa ben cuidada aquesta part del castell» va pensar. Entren al castell per una sala amb el sostre molt alt, i amb una paret plena de trofeus de caça i un gran

armari, on la Sandra suposa que hi ha guardats tots els estris de caça, incloses les escopetes. Fan un passadís ample amb retrats a banda i banda, d'on en sobresurt un del rei Joan II, recorda haver llegit que hi va fer estada el desembre de 1478 arran d'una cacera, i un altre del rei espanyol Alfons XIII, que va ser qui els va atorgar el títol de Baró de Canyelles l'any 1889, de fet va ser durant la regència de la reina Maria Cristina d'Habsbug. La resta va suposar que eren els antics avantpassats del castell. La Sandra s'ha quedat mirant els retrats i s'adona que la Cris i el majordom l'estan esperant al final del passadís que dona a una gran sala amb bigues de fusta, més quadres a les parets i una gran taula central amb un magnífic llum que penja del sostre. A la sala hi ha una porta que dona a una altra estança on hi ha una gran llar de foc amb butaques i un gran sofà que segons comprova la Sandra «han vist temps millors». D'una de les butaques més properes a la llar s'aixeca un home, per l'elegància que transmet el vestit i les maneres, la Sandra l'identifica com l'actual baró de Canyelles, el senyor Carles Miralles.

–Molt bon dia tinguin senyoretes, encara que el temps malauradament no hi acompanyi– Els diu tot allargant-los una mà per a saludar-les.

–Bon dia, senyor Baró– diu la Cris.

–Si us plau, amb senyor Miralles en tinc prou, el títol ara mateix ja em pesa massa– li replica el Baró.

–Bon dia, senyor Miralles, i moltes gràcies per deixar-nos visitar el castell, la veritat em fa molta il·lusió– li diu la Sandra, mentre li allarga la mà.

–Els sembla que primer fem la visita al castell?

–Com vostè vulgui senyor Miralles, nosaltres estem a les seves mans!– diu la Cris.

–Perfecte, doncs, no ho farem gaire ràpid, com comprendran les meves cames no estan per a fer gaires curses.

A poc a poc, el senyor Miralles les condueix d'una habitació a l'altre, explicant anècdotes, qui ha dormit aquí o allà, sobretot l'habitació on suposadament va dormir el rei Joan II al segle XV.

Dinen a la gran sala de bigues de fusta. No ha parat de ploure en tota l'estona que fa que són al castell. Tot d'un plegat senten un fort estrèpit que fa que es quedin expectants.

–Senyor Baró, ha passat una desgràcia, amb tanta pluja ha cedit una part de la teulada i una paret dels antics estables!– diu el majordom mentre entra tot nerviós a la sala.

–Bé Narcís, era tot molt vell i de poc ens en servim ara mateix, tampoc és una gran desgràcia– li respon el baró tornant a les viandes.

A la Sandra no li ha passat per alt l'ombra que ha enterbolit durant uns segons la mirada del baró.

–Senyor Baró, va molt més enllà d'uns estables vells. Pot venir un moment si us plau?– li diu neguitós en Narcís.

El baró s'aixeca feixuc i s'apropa a en Narcís, aquest li xiuxiueja unes paraules a l'orella que les dues noies no poden escoltar, el rostre del baró es tensa i surten els dos.

Les noies han quedat intrigadíssimes i es miren, sense dir-se res s'aixequen i surten per la mateixa porta que han sortit els dos homes. Surten a fora i l'espectacle és dantesc, una part dels estables han cedit i es veu un munt de pedres, bigues i... ossos.

La tàctica d'en Bernat fill li ha donat resultat, la mare li ha fet pujar el menjar i les infusions per la Mariona i es passa tot el diumenge al llit.

–«Ja està, ara a veure si en trec profit d'aquesta setmana!»– pensà en Bernat fill mentre veu com el seu pare puja al cotxe i marxa cap a Barcelona a mitja tarda.

La Mariona està contenta i no ho pot dissimular, està riallera i molt disposada a portar el que sigui al quarto d'en Bernat fill. La seva mare se n'ha adonat i mentre li dona la plata amb el sopar perquè l'hi porti a en Bernat fill, la renya:

–Què coi et passa per aquest cap de pardals? Et penses que el senyoret Bernat caurà rendit als teus peus? Qui carai et penses que ets, nena? Ets una serventa, una serventa, em sents? Els senyors i els servents no es barregen, els senyors només s'aprofiten de nosaltres, a veure si ho entens d'una vegada cap de trons!

–Ai mare, els temps canvien, i el que passava fa treinta anys ara és diferent!– li respon la Mariona.

–Mare meva, a veure si baixes i toques de peus a terra abans no sigui massa tard. Massa fills de barons, marquesos i senyors hi ha pel món, i massa incautes que es pensen que el món ha canviat!

La Mariona no se l'escolta i enfadada agafa la plata amb el sopar i surt de la cuina. La porta de l'habitació d'en Bernat és oberta i ell és davant la finestra.

–Senyoret Bernat, no hauria d'estar fora del llit, a veure si engreixarà més aquest refredat!

–Gràcies a les teves cures estic molt millor. M'agrada que em cuidis!

–Jo només li porto el que em manen, senyoret!

–Si us plau, deixa de dir-me senyoret. Tu i jo som iguals... som dues persones... joves... i... ens entenem molt bé, no et sembla que ens podem saltar els formulismes?– li diu molt suau i mirant-la fixament als ulls.

–Ui, quines paraules més boniques! Però de veritat se les creu senyoret Bernat?– respon ella tot anant cap a la porta i dient l'última frase mentre surt i tanca la porta.

–Mariona! No marxis, queda't una estona!

Ella el sent a través de la porta i fa un mig somriure.

Una ombra surt de darrere uns pesats cortinatges que amaguen una porta, prou a prop per haver pogut escoltar sense ser vist.

La cara crispada, els ulls amb llàgrimes i els punys closos, donen la imatge del que li passa a en Carles.

En Carles és un noi que passa desapercebut, el pare només el veu quan li dona les notes dels estudis, és un bon estudiant, i sap que si vol l'afecte del pare, ho ha de ser i s'hi esforça. Per a la senyora Josefina, és el petit, ella amb en Bernat, la nineta dels seus ulls, ja en tenia prou de fills, bé posem-hi també a la Fineta, la nena, la que podria modelar a la seva imatge i semblança, i a fe de Déu que se n'ha sortit!

Però tornem a en Carles, és el típic fill que no veu ningú, ni els pares, ni els germans.

La Mariona s'hi va fixar el primer dia que va començar a treballar al castell, ja va adonar-se que era un noi callat i introvertit, que no feia fressa, però que no es perdia cap detall de tot el que passava al seu voltant, a ella li va començar a fer pena en veure amb quina indiferència era tractat per a tothom i el va començar a saludar cada cop que se'l creuava pel castell.

«Pobret, és tan diferent del seu germà!» ho pensava sovint quan el veia assegut al jardí llegint un llibre o quan entrava a netejar-li l'habitació i se'l trobava dibuixant, tan bon punt ell s'adonava de la seva presència, el veia amagar de pressa el dibuix dins del calaix de l'escriptori i tancar-lo amb clau. Un dia va entrar a l'habitació, ell no hi era, i va veure, així que va entrar-hi, que els dibuixos eren sobre l'escriptori, i com aquell que fa una malifeta, va mirar a banda i banda per assegurar-se que no la veia ningú per apropar-s'hi i mirar-los. El què va veure la va deixar sense paraules, hi havia quatre dibuixos, i en tots quatre ella n'era la protagonista, dos eren només de la cara, un era el que semblava un estudi de les seves mans, les reconeixia per l'anell que portava, i l'altre semblava un apunt d'ella mirant a través d'una finestra.

Va veure que el calaix de l'escriptori era obert, i quasi sense pensar-ho va obrir-lo. Estava ple de dibuixos i... tots eren d'ella. «Mare meva, està obsessionat! No sé si

m’he d’espantar?» va pensar una mica trasbalsada, de cop va notar la presència d’algú a la porta i va saber que l’havia enxampat.

–Quins dibuixos més bonics, senyoret Carles, ja els ha vist la senyoreta Clara? N’estarà molt contenta que l’hagi dibuixat tan bé!– va dir ella tot dissimulant.

El noi no va reaccionar i mentre buscava el significat a les paraules de la Mariona, ella ho va aprofitar per sortir de l’habitació, ràpida com un llamp.

Les dues noies es van acostar al munt de pedres i bigues, i no treien els ulls de sobre els ossos que sobresortien.

–Són ossos humans això que sobresurt d'entre la runa?– va demanar la Sandra sense esperar cap resposta.

–Vol dir? Havien sigut els estables dels cavalls, ara ja feia anys que estaven buits i només es feien servir per posar-hi andròmines. A finals d'estiu ja vam començar a netejar-los per a fer-hi una restauració i fer-ne un espai obert, una espècie de «Chill Out», això que està de moda, però la pluja ens va impedir tirar endavant– va dir el baró sense donar-li gens d'importància.

La Cris, sense escoltar-lo massa, es va acostar als ossos que es veien, al mateix temps que agafava el mòbil i marcava el número de la comissaria per avisar de la troballa.

El baró va semblar un xic contrariat que hagués trucat a la comissaria i així li va fer saber.

–Crec senyoreta que no calia córrer tant, possiblement seran d'algun cavall o d'algun poltre!

–Senyor baró, encara que no estiguem de servei, no deixem de ser mossos d'esquadra i la nostra obligació és avisar– li va dir tallant la Cris.

–Vostès mateixes, jo em retiro, em sap greu que el dinar hagi acabat d'aquesta manera. Si em necessiten avisin a en Narcís, si us plau!

La Cris i la Sandra se'l van quedar mirant mentre marxava i desapareixia desprès de tancar la porta.

–Però que no ho veu que són ossos humans? Com pot dir que són d'un cavall o d'un poltre?– va dir la Sandra.

–Doncs perquè potser sap de qui són– va respondre la Cris sense deixar de mirar els ossos.

En menys d'una hora, ja han arribat tots els efectius de la policia científica bàsica al lloc de l'esfondrament i comencen a retirar amb molta cura els ossos i les restes de roba.

La Sandra i la Cris, s'hi han quedat per si feien falta i han ajudat en tot el que calia.

–Jo esperaria a prendre la declaració al baró, m'ha semblat que s'ha trasbalsat força per l'esfondrament, millor ho fem demà -diu la Cris als policies.

–Suposo que no hi ha perill de fugida oi?– preguntà l'inspector Rius.

–Diria que no, però podem vigilar-lo per si de cas– respongué la Sandra.

Durant les feines d'aixecament del cadàver, una figura darrera una finestra de la segona planta no se n'ha perdut detall. El baró s'ha fet portar una til·la a la biblioteca situada a la segona planta, però el seu semblant ja no és el d'un venerable ancià, ara el seu rostre està crispat.

S'acosta a la finestra i li venen al cap unes imatges de fa molts, molts anys, i en veu alta, però que només pot sentir ell perquè no hi ha ningú més diu:

–La pluja, la pluja et delatarà!

En Bernat fill, fa servir totes les estratègies per quedar-se sol amb la Mariona, juguen al gat i a la rata, i la Mariona s'ho passa d'allò més bé. Ell s'adona que la Mariona li fa perdre l'oremus «Bernat, Bernat, no te'n pots pas enamorar, no és digne de tu!» però cada vegada que la veu i ella l'esquiva, la flameta que fa dies que ha començat a cremar es va avivant.

En Bernat sap que aquesta setmana serà una bona setmana, la família ha estat convidada a passar un dia a Sitges a casa d'uns bons amics. Hi haurà platja al matí, un bon dinar, una bona sobretaula, una bona migdiada i el sopar. Si no hi ha res de nou, arribaran tocades les 10 del vespre, just per anar a dormir. Hi veu una bona ocasió per quedar-se a casa tot sol, sense la família, i en Bernat ja ha ordit el seu pla.

La nit abans li diu a la senyora Josefina:

–Mare, no puc pas venir demà a la platja, si vinc l'únic que hi guanyaré serà engreixar més el refredat i Déu-nos-en-guard que derivés en pulmonia!

La senyora Josefina com sempre li fa cas i diu al servei que demà poden fer festa, menys la Mariona que haurà de servir el dinar al seu fill convalescent. Fins i tot en Pau aprofita per agafar-se festa, no abans de deixar-ho tot arreglat i desprès de donar instruccions a la Mariona del que cal fer.

A l'hora prevista la família marxa, en Bernat fill se'ls mira des de la finestra «Tot el dia amb la Mariona, avui caurà!».

El toc de la porta li talla els pensaments, es gira i veu com la Mariona obre la porta amb la plata de l'esmorzar.

-–Senyoret Bernat li porto l'esmorzar, on li deixo?

–Bernat, sóc en Bernat si us plau Mariona, avui només hi som tu i jo aquí!

–El que vostè digui senyoret Bernat, esmorzi, vesteixis i vagi a la biblioteca, que jo tinc feina o baixi al jardí, que de moment fa bon dia!

En Bernat s'hi acosta fins a quasi tocar-la, i fluixet a cau d'orella li diu:

–Avui només seràs per a mi!

Ella deixa la plata sobre l'escriptori i es gira tot mirant-lo directament als ulls.

–Ah sí? I jo no hi tinc res a dir?

–Mariona sé que també t'agrado, deixa que el que ha de passar passi.

–I un cop aconsegueixis el que vols? Què em quedarà a mi?

–No et negaré que el primer cop que et vaig veure, vaig pensar quant trigaria a ficar-me al llit amb tu, però m'he adonat que ets diferent... m'estàs tornant boig, que no ho veus?

–Per què sóc diferent? Per què no m'he deixat enlluernar per les teves maneres i per les teves paraules?

–Sí, més o menys és així. Primer em vas ficar aquí– en Bernat amb l'índex toca el cap de la Mariona –desprès te m'has ficat aquí– i li posa la mà al cor per sobre el pit.

A la Mariona un calfred li recorre l'esquena i una escalforeta li neix al baix ventre.

Ell s'hi apropa del tot i amb les mans li agafa la cara, es miren directament als ulls i es fonen amb un petó.

En Carles s'està mirant l'escena amagat des de l'escala. La ràbia que sent fa que les llàgrimes es barregin amb els mocs. Passa sempre tan desapercebut que la resta de la família ni s'han adonat que no els acompanyava.

Va escoltar com el seu germà ensarronava a la seva mare per poder quedar-se sol amb la Mariona i va decidir quedar-se per espiar-los.

«No, tu no hi pots caure, tu havies de ser diferent, jo t'estimo»

«Mariona que no ho veus? Ell no t'estima, però jo sí!»

«Al final ets com totes, caieu com les mosques a la mel».

«Mariona, no, no, tu ets meva!». Aquests són els pensaments que la ment obsessiva d'en Carles va filant. Ha estat espiant la noia cada dia dels que fa que són al castell i s'ha fet a la idea que els somriures que li fa són perquè també se l'estima.

Veu com el seu germà sense deixar de besar i acariciar la Mariona tanca la porta de l'habitació i això el fa embogir. No pot contenir el plor, baixa les escales i surt del castell corrent. Només el veuen sortir les atzavares del costat de la porta del darrere del castell.

Quan deixa de córrer, s'adona que és a les portes del cementiri del poble. Agafat a la porta de ferro la colpeja amb el peu i fa un crit semblant al d'una bèstia ferida, mentre s'imagina el que passa dins l'habitació del seu germà.

«Si no ets meva, no seràs de ningú!» Ho crida perquè tots els que allà descansen el puguin sentir.

Fa una hora que és fora i de cop es posa a ploure, decideix tornar, els ulls li tenen una lluïssor estranya. Quan vol obrir la porta sent unes rialles «són al jardí!» pensa tancant amb força els punys. Obre la porta molt suaument i s'esmuny dins el jardí amagant-se darrere els baladres que el pare va fer plantar just a l'entrada per donar més intimitat al jardí.

La imatge dels dos joves besant-se sota la pluja li cou als ulls, ella va només amb una combinació blanca sense mànigues que amb la pluja li queda arrapada al cos com una segona pell. Ell va amb els pantalons del pijama. Es besen i riuen. S'abracen i fan l'amor sota la pluja, ella amb l'esquena clavada a la paret de les quadres dels cavalls, ell l'escomet amb força i l'agafa enlaire. La cara d'ella és de pura felicitat, la cara d'en Bernat de pur èxtasi, la d'en Carles d'un odi visceral.

En Carles s'asseu a terra d'esquena a la visió dels dos joves, no ho pot suportar. Les llàgrimes es barregen amb la pluja que cau desfermada.

No sap el temps que ha transcorregut, de cop s'adona que ja no se senten els gemecs dels dos amants i s'aixeca a poc a poc, calat fins al moll de l'os.

Entra a la cuina i ella és allà, vestida amb l'uniforme que li fa posar la senyora Josefina «un servei uniformat dona categoria» sempre diu al seu marit. Ella el veu entrar:

–Senyoret Carles, que hi fa aquí? Hauria de ser a Sitges amb la resta de la família! D'on surt tan moll? Agafarà un bon refredat, pugi a dalt a canviar-se que desprès pujaré a buscar-li la roba molla– li diu ella mentre s'adona de l'expressió de la cara del noi. –Què passa? Per què em mira així? Què vol fer...

L'endemà el sol llueix esplendorós, sembla un dia de primavera. Les dues noies parlen amb l'inspector Rius i els comunica que vol que siguin elles les que parlin amb el senyor Miralles, i que portin la investigació.

Van cap a Canyelles, quan arriben ho fan al mateix temps que l'equip de la científica. Els obre la porta en Narcís.

–Bon dia, Narcís. Li podrà dir al senyor Miralles que ja som aquí? Quan a ell li vagi bé ens agradaria fer-li algunes preguntes– diu la Cris.

–Bon dia, senyoretes, el senyor Baró està una mica indispost, el trasbals d'ahir el va afectar molt i la seva salut se n'ha ressentit una mica, però suposo que cap al migdia les podrà atendre.

–D'acord, mentre serem per aquí. Gràcies, Narcís.

Ahir ja es van emportar els ossos que van trobar, i ara reben pel mòbil que el cos és el d'una dona jove d'entre 15 i 20 anys, que va morir assassinada per arma blanca fa quasi setanta anys.

Entren als estables per l'esfondrament, per sobre les pedres i les teules de la part que va caure, mentre un policia les crida.

–Cris i Sandra, podeu venir un moment si us plau?

S'hi acosten i un dels policies els explica:

–Sembla que l'esfondrament ha deixat al descobert un racó tapiat, on vam trobar el cadàver ahir era un espai que algú, segurament l'assassí, va segellar. Ara, després de treure les bigues caigudes veiem que aquest espai és més gran, el sostre està molt malmès, l'haurem d'apuntalar abans d'entrar-hi, però... mireu– els diu mentre amb una llanterna els il·lumina una part més endinsada i fosca.

Hi poden veure dues maletes i molta roba escampada, per sota la roba veuen que en surt el que podria ser un peu amb la seva sabata.

–Un altre? -diu la Cris.

–Això sembla, intentarem apuntalar el sostre perquè no ens caigui a sobre.

–D'acord!– li diu la Cris.

Les tasques d'apuntalament duren quasi tot el matí. Finalment, poden entrar i comprovar que efectivament és un altre cadàver el que hi ha sota la roba. Al mateix temps en Narcís s'apropa i els diu que el senyor Baró està disposat a rebre-les.

Les acompanya a la biblioteca i veuen al baró dret davant la finestra, mirant les tasques de la científica a baix.

–Bon dia, senyoretes!– diu el baró mentre es gira i se les mira.

–Bon dia, senyor Miralles. Ens agradaria fer-li algunes preguntes– diu la Cris.

–M'ho imagino, però... ho farem a la meva manera. Seguin si us plau– els diu mentre assenyala dues butaques que ja han col·locat al davant d'una de més gran i còmode.

Elles es miren, però no diuen res. S'asseuen a les butaques i esperen que el senyor Miralles s'assegui també.

Amb veu calmada comença la seva explicació, els explica com era la seva família, com va aconseguir el castell el seu pare, com era el seu germà gran, qui era la Mariona i com n'estava d'enamorat d'ella, i finalment comença a explicar el que va passar una setmana del mes d'agost de l'any 1949, de com el seu germà va acabar seduint la noia, de com va marxar, de què va veure quan va tornar, de la pluja...

... Jo estava fora de mi. Estava molt enfadat. L'estimava i em vaig sentir traït i rebutjat.

Quan la vaig veure davant meu a la cuina, com si una estona abans no hagués passat res...

Em va fer bullir la sang. No sé ni com va passar.

Ella em va veure i em va dir:

–Senyoret Carles, que hi fa aquí? Hauria de ser a Sitges amb la resta de la família! D'on surt tan moll? Agafarà un bon refredat, pugi a dalt a canviar-se que després pujaré a buscar-li la roba molla– va dir ella mentre s'adona de l'expressió de la meva cara. –Què passa? Per què em mira així? Què vol fer...

No li vaig donar temps d'acabar la frase, tot va ser molt ràpid, vaig veure el ganivet sobre la taula i en un instant ja el tenia a la mà i ja li havia clavat a la panxa.

–Per què?– em va dir la Mariona amb la sorpresa reflectida al seu rostre i amb les mans a la panxa, mentre la sang se li esmunyia entre els dits.

Jo m'hi vaig apropar, ella es va apartar, va sortir per la porta de la cuina i va caure al capdavall dels tres graons, ja no es va poder aixecar. Continuava plovent i la sang se li barrejava amb la pluja.

Vaig sortir al seu darrere i em vaig posar al seu costat, encara portava el ganivet a la mà.

–Si no has de ser meva, no seràs de ningú!– li vaig dir amb tota la ràbia que tenia dins.

–Què ha passat? Què has fet?– vaig sentir que deia el meu germà des de darrere, mentre baixava els graons i em volia apartar.

Quasi com un autòmat em vaig girar i li vaig clavar el ganivet a fons, el vaig enganxar just quan s'ajupia al costat de la Mariona i li vaig travessar el cor. En Bernat va caure desplomat a l'instant. Quan el seu cos va arribar a terra, la seva vida ja n'havia fugit. Fins llavors no havia pensat que el meu germà també era a la casa.

Vaig apartar la mirada del cos del meu germà i em vaig quedar mirant la Mariona.

–Bernat!!!! Noo!!! Què has fet? Avisa a algú... si us plau...– m'implorava la Mariona.

–Jo t'estimo Mariona, i tu també m'estimes, quan em veus em somrius... sempre.. .no... no... no avisaré a ningú, et contemplaré mentre la vida s'esmuny del teu cos i et ploraré. Ningú ho sabrà. Ell tampoc podrà dir res!... Us amagaré!... Us enterraré!... Diré... diré... que has marxat... això... diré que heu marxat! Que tu i el meu germà heu marxat... us heu escapat perquè sabeu que el vostre amor no és possible... no hi ha testimonis, només ho sé jo...

Estava com boig, el cap me n'anava a cent per hora, les preguntes i les respostes es cavalcaven les unes amb les altres. En qüestió de segons anava perfilant un pla.

–No hi ha testimonis... no hi ha testimonis... repetia jo per a mi mateix.

–Hi ha un testimoni, i més tard o més d'hora et delatarà– em diu ella amb un fil de veu.

–Ah sí? Qui més ho ha vist a part de tu i jo? Només érem nosaltres tres a la casa, ell ja és mort i a tu no et falta gaire.

La vida se li esmunyia a poc a poc, però ella ja no s'hi esforçava per retenir-la, va allargar la mà ensangonada i va arribar a tocar els cabells d'en Bernat. Quan d'amor hi havia en aquell gest!

Abans d'exhalar l'últim sospir em va clavar la mirada i només em va dir:

–La pluja, la pluja et delatarà!

En aquests setanta anys cada vegada que ha plogut he recordat aquestes paraules.

Quan ella va morir, vaig anar a l'habitació del meu germà, vaig agafar les maletes, la roba, algun llibre... vaig anar també a l'habitació de la Mariona i vaig agafar-li la poca roba que hi tenia.

A l'estable ja no hi havia cavalls i ningú no hi entrava a fer res, era el meu lloc quan volia desaparèixer. de mica en mica havia anat arranjant un petit espai, en el seu moment s'hi guardaven les selles i tots els estris que feien servir. Era un lloc només per a mi i perquè no me'l trobessin n'havia tret la porta i amb pedres i ciment hi havia

deixat només un petit forat on passava just, quan marxava tapava el forat amb un cove de palla que algú s'havia deixat allà, vés a saber quan feia. Jo era força invisible per la família, per tant, podia anar fent sense que ningú se n'adonés.

Era el millor lloc per amagar-los i mai ningú no els trobaria. Vaig treure tot el que tenia dins el meu petit cau, vaig entrar-hi els cossos, primer el del meu germà, tenia clar que no els posaria de costat, a ell el vaig posar a una punta, hi vaig tirar a sobre les maletes i la roba, a ella la vaig posar a l'altre costat, la vaig col·locar bé, li vaig cobrir el cos amb les flors del baladre i vaig acabar la paret. Sabia que ningú s'adonaria de res, després vaig començar a preparar la meva història:

«M'havia adormit, i quan em vaig despertar em vaig adonar que la família ja havia marxat, però no tothom, vaig veure com el meu germà i la Mariona, que jo ja intuïa que s'estimaven d'amagat, n'estaven preparant alguna, i així era, es preparaven per escapar-se. El meu germà havia fet venir un cotxe que els esperava a la porta de les atzavares, quan sortien amb les bosses vaig sortir i els vaig demanar on anaven i em van respondre que no n'havia de fer res, vaig intentar detenir-los, però en Bernat em va empentar i vaig caure a terra, plovia, van marxar, no vaig poder fer-hi res!»

Va ser la història que vaig explicar i tothom em va creure, el pare els va fer buscar, però no va trobar pistes enlloc. Al cap d'un temps li vaig fer arribar al despatx una suposada nota d'en Bernat on li deia que no volia ser advocat, que s'estimava a la Mariona i com que sabia que ell no ho acceptaria, havia decidit desaparèixer amb ella i començar una nova vida. Que no els busqués perquè no els trobaria. Que era molt feliç!

El pare va deixar de buscar-los, va refer el testament, i jo vaig passar a ser l'hereu...

I ara ja ho saben, al final... la pluja m'ha delatat!

Ajuntament de Canyelles